

Димитър Бояджиев

Край брега

Под жаркото слънце лениво на юг аз се движа.
Изтихо неясните ромони морски ми пеят –
рибарска припявка навярно: за труд и за грижа.
Ветрила и мачти, далеч там, несетно линеят.

И ето ме седнал на пясъка лъскав и топъл.
Мирише на алги. Ветрецьт приветно ме гали.
На гмурец, изгубен в простора, внезапния вопъл
неволно подсеща за леки и светли печали.

И тука, унесен от нежния шум на вълните,
бленувам за погледи сладки, за мислите скрити
в загадъчна някаква вчерашна лека усмивка...

Тъмнее просторът. Стихията морно почива,
в отсенки безбройни безкрайната шир се прелива.
Водите свободни ме гледат с тъга и с присмивка.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6308>]